

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้สำรวจงานวิจัยต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่าไม่มีการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสวัสดีภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก แต่มีการวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับสวัสดีภาพดังนี้

การวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

นิภา มนูญปิจุ และคณะ (2521-2522: 108-109) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "อุบัติเหตุในโรงเรียน" โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาสถิติการเกิดอุบัติเหตุในโรงเรียน ประเภท สาเหตุ และองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียน ดำเนินการวิจัยโดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษาที่อยู่ในเขตการศึกษา 6 จำนวน 288 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนได้รับอุบัติเหตุส่วนใหญ่เป็นเพศชายอายุ 10-11 ปี กำลังเรียนอยู่ชั้น ป.5-ป.6 ชนิดของอุบัติเหตุประมาณร้อยละ 38 คือ หกล้ม สาเหตุที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุร้อยละ 47 คือ พฤติกรรมของนักเรียนเอง รองลงมาคือ สิ่งแวดล้อมและความไม่ได้มาตรฐานหรือเสื่อมสภาพของอุปกรณ์เครื่องใช้ สถานที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดประมาณร้อยละ 46 คือ ภายในอาคาร เช่น ห้องเรียน

ภัทรจันทร์ ใจสว่าง (2525: 93-108) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "อุบัติเหตุและการป้องกันอุบัติเหตุในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น" โดยมีจุดประสงค์เพื่อสำรวจอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจากการทดลองวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และศึกษาวิธีป้องกันอุบัติเหตุและการแก้ปัญหาเมื่อเกิดอุบัติเหตุในการทดลองวิทยาศาสตร์

ของครูวิทยาศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร ดำเนินการวิจัยโดย เก็บรวบรวมข้อมูลจากครู 454 คน ในโรงเรียนรัฐบาล 39 แห่ง โรงเรียนเอกชน 35 แห่ง โรงเรียนสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย 5 แห่ง มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นในห้องทดลองร้อยละ 69 ลักษณะของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นมากที่สุดได้แก่ ไฟไหม้ และสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ คือนักเรียนเดินเล่น การแก้ปัญหาของครูวิทยาศาสตร์ที่พบมากที่สุดคือ การฝึกให้นักเรียนทำความสะอาดเครื่องมือทุกครั้งที่ใช้เสร็จ

จำลอง กุ๋มบำรุง (2527: 1-68) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "การศึกษาอุบัติเหตุของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" โดยมีจุดประสงค์ เพื่อศึกษาอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นตามชั้นเรียน เพศของนักเรียน ภาคเรียน ช่วงเวลา สถานที่ สาเหตุ ชนิด ลักษณะของความบาดเจ็บ และส่วนของร่างกายที่ได้รับบาดเจ็บ ดำเนินการวิจัยโดย เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียน 31,651 คน โรงเรียนจำนวน 34 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 เกิดอุบัติเหตุมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 78 นักเรียนเพศชายเกิดอุบัติเหตุมากกว่านักเรียนเพศหญิง ช่วงเวลาที่เกิดอุบัติเหตุ คือช่วงเวลากลางวัน คิดเป็นร้อยละ 70 สถานที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดที่ห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 60 ชนิดของอุบัติเหตุที่เกิดมากที่สุดคือ พลัดตกหกล้ม คิดเป็นร้อยละ 75 ลักษณะของความบาดเจ็บที่พบมากที่สุด แผลแตก คิดเป็นร้อยละ 60

จินตนา สราวุธพนิกษ์ (2527 ก: 4-60) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความคาดหวังและสภาพจริงเกี่ยวกับสุขปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนรัฐบาล ในเขตกรุงเทพมหานคร ตามการรับรู้ของผู้ปกครอง" โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคาดหวังและสภาพจริงเกี่ยวกับสุขปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนรัฐบาล ในเขตกรุงเทพมหานคร ตามการรับรู้ของผู้ปกครอง ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองนักเรียนมีความคาดหวังมากเกี่ยวกับสุขปฏิบัติของนักเรียนในเรื่อง สวัสดิศึกษา และในสภาพจริงผู้ปกครองมีการรับรู้ว่ามีสุขปฏิบัติมากในเรื่อง สวัสดิศึกษาซึ่งแสดงว่าสุขปฏิบัติของนักเรียนมีความสอดคล้องกับความคาดหวังของผู้ปกครอง

กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา (2528: 3-42) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "วิจัยสภาพสวัสดิศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสวัสดิศึกษา การจัดสิ่งแวดลอม การจัดบริการ ความปลอดภัย และสภาพการจัดการเรียนการสอนสวัสดิศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ครูที่ผ่านการอบรมเนื้อหาวิชาสวัสดิศึกษา ร้อยละ 65.15 ครูที่ไม่ได้ผ่านการอบรมร้อยละ 34.75 ในด้านกิจกรรมการเรียนการสอน จัดให้มีการบรรยายมากที่สุด และมีการฝึกปฏิบัติ การเล่าเรื่อง การรายงาน และการสาธิตบ้างเล็กน้อย

ประภาพรรณ สิงคเสลิต (2528: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "บทบาทของผู้ปกครองตามการรับรู้ของตนเองในการปลูกฝังสุขนิสัยด้านการป้องกันอุบัติเหตุให้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" โดยศึกษาผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 306 คน โดยเก็บข้อมูลจากผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 102 คน และผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำนวน 102 คน และสูงกว่ามัธยมศึกษา 102 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาจะมีบทบาทเป็นผู้อบรมและฝึกฝนมากกว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา กับประถมศึกษา บทบาทในฐานะเป็นแบบอย่างที่ดี ผู้ปกครองระดับสูงกว่ามัศึกษามีการปฏิบัติเป็นแบบอย่างที่ดีกว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา กับบทบาทในฐานะเป็นผู้จัดสภาพแวดลอม ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาและระดับมัศึกษามีการปฏิบัติบทบาทในฐานะผู้จัดสิ่งแวดลอมที่ปลอดภัยมากกว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา

อ่ำไพ หวังไพโรจน์กิจ (2528: 1-89) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "การศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร" โดยมีจุดประสงค์ เพื่อศึกษาอัตราการเกิดอุบัติเหตุ สาเหตุของอุบัติเหตุ ลักษณะความบาดเจ็บ และความรุนแรงของอุบัติเหตุ ที่เกิดกับนักเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ฤดูกาล เวลา และสถานที่ที่เกิดอุบัติเหตุ ดำเนินการวิจัย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลนักเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 11,416 คน จากโรงเรียน 20 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า เพศ ระดับการศึกษา ช่วงเวลา และ สถานที่ที่เกิดอุบัติเหตุมีผลต่ออัตราการเกิดอุบัติเหตุ นักเรียนชายได้รับอุบัติเหตุ คิดเป็น ร้อยละ 67.9 นักเรียนชั้นป.1-2 มีอัตราการเกิดอุบัติเหตุสูงสุดร้อยละ 42.4 ช่วงเวลาที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ เวลาพักกลางวัน ร้อยละ 40.2 สถานที่ที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ สนาม ร้อยละ 42.8 ชนิดของอุบัติเหตุที่เกิดมากที่สุดคือ หกล้ม ตกจากที่สูง ร้อยละ 43.8 สาเหตุของอุบัติเหตุที่เกิดมากที่สุดคือ พฤติกรรมและนิสัยที่ไม่ปลอดภัย ร้อยละ 58.9 ลักษณะการบาดเจ็บที่พบมากที่สุดคือ แผลถลอก ร้อยละ 37.9 ความรุนแรงของอุบัติเหตุคือ บาดเจ็บเล็กน้อย ร้อยละ 97.7

กองส่งเสริมผลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา (2529: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "วิจัยสภาพสวัสดิศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร" โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการจัดสิ่งแวดล้อม การจัดบริการสวัสดิภาพ และการจัดการเรียนการสอนสวัสดิศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ดำเนินการวิจัยโดยเก็บข้อมูลจากผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 70 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาของกรมสามัญศึกษา ในเขต กรุงเทพมหานคร เป็นโรงเรียนแบบสหศึกษา มีนักเรียนผู้หญิงมากกว่านักเรียนผู้ชาย นักเรียนมักได้รับอุบัติเหตุจากการลื่นหกล้มมากที่สุด รองลงมาคือ วิ่งชนกัน ของมีคมบาด และอุบัติเหตุจากการฝึกงาน ตามลำดับ การเรียนการสอนสวัสดิศึกษา ครูที่สอนสวัสดิศึกษา เป็นครูพลศึกษาและครูสุขศึกษาเพียง 1 ใน 3 เท่านั้นและมักจะสอนแบบบรรยายมากที่สุด ส่วนโรงเรียนที่จัดให้มีโครงการสวัสดิศึกษามีเพียงครึ่งหนึ่ง และไม่ค่อยมีการจัดตั้งคณะกรรมการสวัสดิศึกษาดำเนินการเลย

จินตนา วิศิษฐ์วงศ์ (2529: 123) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "การศึกษาการดำเนินงานในโครงการสหศึกษาสายการศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ" พบว่านักเรียน

ส่วนใหญ่ต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางสุขศึกษาและความคิดเห็นของครูและนักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรทางสุขศึกษาควรเน้นการปฏิบัติไม่เพียงพอการที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางสวัสดิภาพของนักเรียน จำเป็นต้องจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อให้ นักเรียนได้มีส่วนร่วมและฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดทักษะ เช่น การฝึกข้ามถนน การฝึกซ่อมหนีไฟ ซึ่ง ควรจัดให้นักเรียนได้ฝึกจากเหตุการณ์ปัจจุบันหรือเหตุการณ์ที่จำลองขึ้น ก็จะทำให้ นักเรียน เกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

การวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

สแต็ก และเอลโก (Stack and Elkow 1957: 145) ศึกษาเรื่อง "อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในโรงเรียน" (Accident in School) โดยมีจุดประสงค์เพื่อสำรวจ อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า อุบัติเหตุเกิดขึ้นในอาคารเรียนมากที่สุด ถึงร้อยละ 26 ร้อยละ 10 เกิดขึ้นในโรงฝึกงาน ร้อยละ 3.5 เกิดขึ้นในห้องเรียน และ ในอาคารเรียนอื่น ๆ อีกร้อยละ 4.5 ดังนั้นการก่อสร้างอาคารเรียนโดยเฉพาะบริเวณ บันได ระเบียงทางเดิน ห้องเรียน ห้องประชุม โรงฝึกงาน โรงพลศึกษาและห้องอื่น ๆ จำเป็นต้องจัดสิ่งแวดล้อมให้ปลอดภัยมากที่สุด

แมคเคนซี และวิลเลียมส์ (MacKenzie and Williams 1982: 284-285) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "นักเรียนอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยหรือยัง?" (Are Your Students Learning in a Safe Environment?) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบ มาตรฐานความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนให้ครูได้ตระหนักถึงความสำคัญของ สิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยในโรงเรียน และหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในโรงเรียน โดย รวบรวมข้อมูลจากครูในโรงเรียน 50,000 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ร้อยละ 3.60 ของโรงเรียนทั้งหมด ได้รับอุบัติเหตุจากอัคคีภัย และในจำนวนอุบัติเหตุที่เกิดในโรงเรียน พบว่าร้อยละ 43.00 เป็นอุบัติเหตุที่ทำให้พิการและตาย ร้อยละ 57.00 เป็นอุบัติเหตุที่ทำให้บาดเจ็บเล็กน้อย ๆ น้อย ๆ

ทาเคตะ (Taketa 1984b: 208-209) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "อุบัติเหตุของนักเรียนชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาของรัฐฮาวาย" (Student Accidents in Hawaii's Public Schools) โดยมีจุดประสงค์เพื่อสำรวจอุบัติเหตุของนักเรียนในโรงเรียนและเพื่อศึกษาระบบการรายงานอุบัติเหตุในโรงเรียน ดำเนินการวิจัยโดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 204 โรงเรียน จาก 224 โรงเรียน มีจำนวนนักเรียนมากกว่า 157,000 คน รวบรวมข้อมูลจากแบบรายงานอุบัติเหตุของนักเรียนที่ห้องพยาบาลประจำโรงเรียน ได้จัดทำไว้ในช่วงเวลา 1 ปี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชายประสบอุบัติเหตุมากกว่านักเรียนหญิง ในอัตราส่วน 2 : 1 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นมีการบาดเจ็บมากกว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สถานที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ สนามเด็กเล่น ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นแผลถลอก ฟกช้ำ อวัยวะที่ได้รับบาดเจ็บมักเป็นที่คอและศีรษะมากกว่าบริเวณลำตัว แม้ไม่ทำให้เสียชีวิตหรือพิการ แต่ก็ต้องพักการเรียนไปชั่วคราว

เจอเบอร์ช และคณะ (Gerberich and Others 1985 b: 1370-1374) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "อุบัติการณ์จากการกระเทือนทางสมองและความรุนแรงของนักฟุตบอลในโรงเรียนมัธยมศึกษา" (Concussion Incidences and Serverity in Secondary School Varsity Football Players) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระบาดวิทยาเกี่ยวกับทีมนักฟุตบอลโรงเรียนมัธยมศึกษา ในรัฐมิเนโซตา ประเทศสหรัฐอเมริกา และค้นหาสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุและการประเมิณผล เพื่อนำไปใช้ในการจัดควบคุมการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดจากการกระแทกในระหว่างการเล่นฟุตบอล รวบรวมข้อมูลจากโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 103 โรงเรียน จากโรงเรียนทั้งหมด 499 โรงเรียนที่มีทีมฟุตบอล และจากโรงเรียนที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักฟุตบอล 3,802 คน เลือกตัวอย่างขนาดได้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ผลการวิจัยพบว่า มีอัตราการบาดเจ็บร้อยละ 78 การบาดเจ็บที่เกิดตลอดฤดูกาลแข่งขันสูงถึงร้อยละ 51 ของผู้เล่นทั้งหมด ในการแยกแต่ละทีมพบว่า อัตราการบาดเจ็บอยู่ระหว่างร้อยละ 64.94 อัตราการบาดเจ็บที่เกิดจากการกระแทก มีร้อยละ 19.00 นักฟุตบอลที่สลบ ร้อยละ 69.00 ที่สามารถกลับไป

เล่นได้ภายใน 1 วัน อาการที่เกิดจากการกระทบต้องใช้เวลา 6-9 เดือนจึงหายเป็นปกติ และมี 6 รายที่พิการตลอดชีวิต

เจคอบสัน (Jacobson 1987: 495-496) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "อุบัติเหตุของเด็กและวัยรุ่นในเขตเทศบาลเมือง ประเทศสวีเดน" (Accident Among and Teenagers on a Swedish Rural Municipality) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์รูปแบบของเหตุการณ์ของอุบัติเหตุในเด็กและวัยรุ่น และเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับมาตรฐานการป้องกันอุบัติเหตุ รวบรวมข้อมูลเด็กที่ได้รับบาดเจ็บอายุระหว่าง 0-9 ปี จำนวน 918 ราย ซึ่งได้รับการบำบัดรักษาที่ศูนย์สุขภาพและหน่วยรักษาฉุกเฉินในช่วง 1 ปี (ค.ศ. 1981-1982) ผลการวิจัยพบว่า อุบัติเหตุเกิดขึ้นในระหว่างช่วงเวลาของการศึกษา ร้อยละ 32 ประเภทของอุบัติเหตุเกี่ยวกับการกีฬา (รวมทั้งกีฬาในโรงเรียน) ร้อยละ 26 อุบัติเหตุที่เกิดในบ้านร้อยละ 11 อุบัติเหตุในโรงเรียน (ไม่รวมอุบัติเหตุจากกีฬา) ร้อยละ 8 เป็นอุบัติเหตุจากการจราจรร้อยละ 5 ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นแผลถลอก เคล็ด กระทบศีรษะ ฟกช้ำ กระทบหัก การเกิดอุบัติเหตุพบว่า เกิดขึ้นจากพฤติกรรมที่กระทำกิจกรรมอย่างไม่ระมัดระวังเป็นสำคัญ

อิงกริด โมเบิร์ก เดอ คิคโค (Ingrid Moberg De Cicco, 1988: 1663 A) ได้ศึกษาเรื่อง "ความปลอดภัยในการจราจร และการอธิบายความหมายของผู้ขับรถอายุระหว่าง 18 ถึง 22 ปี" (Traffic Safety and Connotative Meanings of 18 to 22 Year Old Drivers) การศึกษาครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อสำรวจปัญหาความปลอดภัยในการจราจรและการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องของผู้ขับรถอายุ 18 ถึง 22 ปีซึ่งได้รับอุบัติเหตุในการขับขี่รถยนต์ในอัตราสูง เครื่องมือในการวิจัยมีแบบสอบถาม 2 ชุด ชุดที่ 1 เกี่ยวกับการพฤติกรรมขับขี่รถโดยให้ผู้ขับรถรายงานพฤติกรรมของตนเองชุดที่ 2 เป็นเครื่องมือวัดทัศนคติในเรื่องมโนทัศน์เกี่ยวกับการขับรถและชีวิตโดยทั่วไป สมาคมยานยนต์อเมริกัน (AAA) มูลนิธิเพื่อความปลอดภัยในการจราจรได้เตรียมตัวอย่างในการเก็บข้อมูลในเมืองใหญ่ 9 เมืองทั่วสหรัฐฯ และ 2 เมืองในแคนาดา กลุ่มตัวอย่าง

ประกอบด้วยผู้ขับรถ อายุระหว่าง 18 ถึง 22 ปี จำนวน 316 คนซึ่งประกอบอาชีพต่าง ๆ กัน มีทั้งนักศึกษาหลักสูตร 2 ถึง 4 ปีในวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ทหาร สถานที่ทำงานอื่น ๆ คนว่างงาน และนักเรียนของศูนย์ฝึกวิชาชีพ การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าสถิติ ค่า "ที" ไคลแคลร์ การวิเคราะห์ความแปรปรวน ผลการวิจัยทำให้ทราบถึงปัญหาความปลอดภัยในการจราจรจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้ขับรถวัยรุ่นจำนวนมากมีพฤติกรรมเสี่ยงต่ออันตรายแต่รายงานตนเองว่าเป็นผู้ขับขี่ที่ปลอดภัย ผลของแบบวัดทัศนคติในเรื่องมโนทัศน์เกี่ยวกับการขับรถและชีวิตทั่วไปแสดงว่าแม้กลุ่มตัวอย่างจะมีทัศนคติรับผิดชอบและช่วยเหลือเกี่ยวกับมโนทัศน์ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัญหาความปลอดภัยในการจราจร ผู้หญิงจะมีทัศนคติเชิงบวกและเชิงความปลอดภัยสูงกว่าผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปผลได้ว่าผู้ขับรถในกลุ่มตัวอย่างซึ่งรายงานว่ามีพฤติกรรมขับรถอย่างปลอดภัยมีทัศนคติในเชิงบวกต่อตนเองและต่อมโนทัศน์เกี่ยวกับความปลอดภัยในการจราจร แต่ยังมีพฤติกรรมเสี่ยงต่ออุบัติเหตุทางรถยนต์ นานาชน ข้อเสนอแนะของการวิจัยคือ ควรจะมีการออกแบบเครื่องมือเพื่อใช้เป็นเครื่องมือวัดและจำแนกผู้ขับรถวัยรุ่น ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยส่วนบุคคลในการจราจร

เฟรดเดอริก และ ไวท์ (Frederick and White, 1989: 146-149) ได้ศึกษาเรื่อง "ความตั้งใจเชิงพฤติกรรมในเรื่องความปลอดภัยและการปฐมพยาบาลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการดูแลและไม่ได้รับการดูแล (Safety and First Aid Behavioral Intentions of Supervised and Unsupervised Third Grade Students) การศึกษานี้เป็นการศึกษาเพื่อประเมินความตั้งใจเชิงพฤติกรรมในเรื่องความปลอดภัยและการปฐมพยาบาลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 285 คน ในจำนวนนี้ร้อยละ 19 ถูกทอดทิ้งให้อยู่ที่บ้านโดยไม่ได้รับการดูแล จากบุคคลที่มีอายุเกิน 12 ปี อย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 วัน นักเรียนได้ตอบแบบสำรวจซึ่งเป็นการบรรยายสถานการณ์เกี่ยวกับความปลอดภัยเกี่ยวกับคนแปลกหน้า ความปลอดภัยเกี่ยวกับอัคคีภัย การป้องกันอุบัติเหตุและการปฐมพยาบาล ผลการวิจัยพบว่าเรื่องความปลอดภัยเกี่ยวกับคนแปลกหน้า นักเรียนตอบคำถามถูกต้องมากที่สุดโดยนักเรียนหญิงได้คะแนนสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คำตอบส่วนมากเกี่ยวกับความปลอดภัยในเรื่องอัคคีภัยไม่เหมาะสม

ร้อยละ 40 ของคำตอบเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุที่บอกว่ามีอันตรายจะได้รับคำตอบว่า "บ่อยที่สุด" คำตอบเกี่ยวกับเรื่องปฐมพยาบาลจะมีเด็กตอบที่ผิดมากกว่าคำตอบที่ถูกต้องจะเป็นอันตรายนักเรียนที่ได้รับการดูแลมีคะแนนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลในเรื่องการป้องกันอุบัติเหตุและการปฐมพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยนี้แสดงว่า เด็กมีความตั้งใจที่จะทำพฤติกรรมที่อยู่ในสภาพที่อันตรายที่จะต้องให้การตัดสินใจเกี่ยวกับความปลอดภัยและการปฐมพยาบาลที่ถูกต้อง

สรุปรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากผลการวิจัยดังกล่าวอาจสรุปได้ว่า งานวิจัยภายในประเทศนั้นเป็นเรื่องของการเกิดอุบัติเหตุในโรงเรียน ซึ่งเกิดจากการทดลองวิทยาศาสตร์ในห้องปฏิบัติการอันเกิดจากความประมาท ความไม่ระมัดระวังของนักเรียน ผู้ปกครองมีความคาดหวังมากเกี่ยวกับสุขปฏิบัติของนักเรียนในเรื่องสวัสดิภาพ และจากสภาพการปฏิบัติการจริงของนักเรียนมีมากตามการรับรู้ของผู้ปกครอง ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา มีการปฏิบัติบทบาทในฐานะผู้จัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยมากกว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา และการสอนสวัสดิศึกษาไม่เน้นให้นักเรียนมีพฤติกรรมทั้ง 3 ด้านพร้อมกันไป

ส่วนการวิจัยในต่างประเทศพบว่า โรงเรียนต่างประเทศการเกิดอุบัติเหตุมีไม่มากนัก เพราะมีการจัดทำรายงานอุบัติเหตุเป็นประจำ เพื่อนำผลมาปรับปรุงแก้ไขสภาพแวดล้อม และพฤติกรรมสวัสดิภาพของนักเรียนให้เหมาะสม อุบัติเหตุที่พบบ่อยคืออุบัติเหตุที่เกิดในสนามเด็กเล่น อุบัติเหตุจากการกีฬา ความรุนแรงนั้นมีมากพอสมควร และอาจมีการถึงเสียชีวิตได้

จากผลการวิจัยที่พบนั้นกล่าวได้ว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุที่สำคัญคือ นักเรียนขาดความระมัดระวัง ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย และการเรียนการสอนสวัสดิศึกษาไม่เน้นตามแนวทางของหลักสูตรอย่างแท้จริง ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะศึกษา ความรู้ ทักษะคิด และการปฏิบัติเกี่ยวกับสวัสดิภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนรัฐบาล ในเขตพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ซึ่งยังไม่มีผู้ใดศึกษาวิจัยเลย เพื่อจะได้ทราบพัฒนาการด้านความรู้ ทักษะคิด และการปฏิบัติเกี่ยวกับสวัสดิภาพที่นักเรียนได้ศึกษามาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนสวัสดิศึกษาในโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนที่จะมีสวัสดินิสัยที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อสวัสดิภาพของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติโดยส่วนรวมต่อไป